

[Rytter.]

at Arvinger altsaa skal kunne komme og protestere imod, at den efterlevende sidder i uskiftet Bo, og forlange det opløst. Jeg er enig i, at den Ret bør Arvingerne ikke have. Der er ingen Grund til, at Arvingerne skal kunne komme og sætte Arveladeren Stolen for Døren og sige: nu skal du skifte. Jeg er glad ved, at Ministeren ikke er af den Opfattelse, selv om man i og for sig godt forstaar Kommissionens Tanke. Kommissionen har f. Eks. tænkt sig det Tilfælde, at en Mand er Millionær. Han bliver efterhaanden 60—70—80 Aar, og han er ikke til at drive til at skifte med Børnene, som synes, at hvis de skal have Nytte af Pengene, maa de have dem nu, det kan ikke hjælpe, de faar dem, naar de er 70 Aar, og derfor maa man give dem en Ret til at forlange Boet hævet. Men det vil jo være Undtagelsestilfælde. Jeg synes, at Hovedregelen maa være den, at det maa være Faderen eller Moderen, der bestemmer, hvornaar Skiftet skal finde Sted, naar der ikke er Tale om Indgaaelse af nyt Ægte-skab.

Men der er dog en lille Begrænsning, og det er den, jeg hentydede til, da jeg sagde, at jeg ikke var enig med Justitsministeren. Ministeren foreslaar, at naar der finder Misbrug Sted, hvorved vedkommende sætter væsentlige Dele af Kapitalen over Styr, kan Arvingerne forlange Boet skiftet. Ja, det er maaske nødvendigt, at der er en saadan Regel, men jeg vil ønske, at den maa blive begrænset saa meget som overhovedet muligt. Nogle af de mest utiltalende Sager, jeg har haft med at gøre, er i alt Fald dem, hvor Forældre og Børn optræder mod hinanden, hvor Børnene kommer og siger: nu vil vi have, at der skal skiftes, der finder Misbrug Sted. Vi husker vistnok alle den Sag for nogle Aar siden, hvor nogle velsituerede Arvinger optraadte mod Moderen, som var meget velhavende, fordi hun havde faaet, man kan ikke sige kirkelige Interesser, men Interesse for de arbejdsløse og i stor Udstrækning inviterede dem hjem og hjalp dem paa alle mulige Maader. Det faldt Børnene for Brystet, og derfor kom de og forlangte Boet opløst. Saadanne Sager er efter min Mening utiltalende, og derfor bør der være saa lidt Spillerum for dem som muligt. Jeg vil derfor ønske, at den højtærede Minister vil gaa med til at begrænse denne Regel endnu mere end foreslaaet i Lovforslaget. Der staar nu „Misbrug“. Jeg kunde ønske, hvis vi ikke kan undvære Regelen, og det kan vi vistnok ikke, at

der kommer til at staa „groft Misbrug“ eller noget andet lignende.

Af de Spørgsmaal, jeg nævnte, er der endelig Reglerne om Baandlæggelse. Der er Forholdet det, at Arveladeren har en stor Ret til at bestemme, at Kapitalen skal baandlægges, og denne Regel bibeholdes ogsaa i det foreliggende Lovforslag. Baandlæggelse nu om Stunder finder Sted i Overformynderiet eller i „Bikuben“, og fremtidig vil den Regel altsaa komme til at gælde, som jeg nævnte før, at naar man baandlægger en Kapital, bliver der ikke blot Tale om Baandlæggelse, men ogsaa om Særeje.

Som jeg allerede har sagt, tror jeg, denne Regel er rigtig, men jeg er noget bange for denne Regel i Overgangstiden for de allerede oprettede Testamenters Vedkommende — for de fremtidige gør det ingenting, da vedkommende maa søge Sagfører, som saa maa raade —, thi derved at man nu indfører den Regel, at Kapitalen skal være Særeje, bestemmes det samtidig eo ipso, at saa kan den anden Ægtefælle ikke sidde i uskiftet Bo hermed, og det vil undertiden være meget haardt. Hvis f. Eks. en Mand har giftet sig med en velhavende Dame, som har Særeje, og hun saa dør, er det Børnene, der arver hende, og han arver kun en ubetydelig Del. Med andre Ord, Børnene kommer til at sidde med Formuen, og Manden faar kun lidt. Det er uheldigt. Men naar man ved det paa Forhaand, kan Sagføreren jo søge at raade Bod herpaa. Naar derimod denne Regel ogsaa kommer til Anvendelse paa de Testamenter, der er oprettet før Lovens Ikrafttræden, og det altsaa slaas fast, at baandlagt Kapital er vedkommendes Særeje, er jeg noget bange. Jeg ved, at den højtærede Minister vil sige, at Loven har ikke tilbagevirkende Kraft, den gælder derfor ikke for de Testamenter, der er oprettet, men jeg kan ikke se andet, end at den kommer til at gælde for de Testamenter, der er oprettet, for saa vidt Arveladeren dør efter Lovens Ikrafttræden, selv om det er umiddelbart efter den nye Lovs Ikrafttræden, 8 eller 14 Dage efter. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister, om man ikke bør have en længere Overgangstid. Man maa blot være klar over, at ved Baandlæggelse faar vedkommende Særeje, hvilket har den ubehagelige Konsekvens, at Ægtefællen ikke kan sidde i uskiftet Bo, medmindre det ordnes paa en eller anden Maade. Sagføreren maa derfor fremtidig sige til de unge Mennesker: I maa være klar over, at Baandlæggelse har den og den Konsekvens.